

ความกตัญญูเป็นเครื่องหมายของคนดี

คนกตัญญูไม่มีวันตกต่ำ

ดังนั้น อ่านซะดีๆ

.....

ลูกจ๋า อย่าส่งแม่ไปบ้านพักคนชราเลย! (อ่านให้ได้นะ)

ลูกสะใภ้พูดว่า “ทำจิต แม้กว่าไม่มีรสชาติ ตอนนี้อาเจอนิดหนึ่ง แม้กว่า กินไม่ได้ แล้วจะเอาอย่างไร?”

เมื่อแม่เห็นลูกชายกลับมา ไม่กล้าพูดอะไร ได้แต่กลืนข้าวเข้าปาก ลูกสะใภ้มองตามด้วยความโกรธ

เมื่อลูกชายลองชิมอาหารที่แม่กำลังกิน ก็พูดกับภรรยาว่า
“ผมบอกคุณแล้วไม่ใช่เหรอ ว่าโรคของแม่กินเค็มมากไม่ได้?”

“เออละ! ในเมื่อเป็นแม่ของคุณ วันหลังคุณก็ทำเองก็แล้วกัน” ลูกสะใภ้กล่าวด้วยความโมโห แล้วก็บ้วนน้ำเดินเข้าห้องไป

ลูกชายเรียกตามด้วยความสนใจ จากนั้นก็หันมาพูดกับแม่ว่า
“แม่ครับ ไม่ต้องกินหรอก เดี่ยวผมต้มบะหมี่ให้แม่กินนะครับ”

“ลูกมีอะไรจะพูดกับแม่ไหม? ถ้ามีก็บอกแม่เถอะ อย่าเก็บไว้เลย” แม่เห็นอาการกังวลของลูกชาย

“แม่ครับ เดือนหน้าผมได้เลื่อนตำแหน่ง เกรงว่าจะต้องมีงานที่ต้องรับผิดชอบมากขึ้น เมียผมก็อยากออกไปทำงาน คือว่า....”
แม่รู้ทันทีว่าลูกชายจะพูดอะไรต่อ....

“อย่าส่งแม่ไปอยู่บ้านพักคนชราลูก....” แม่พูดออกมาอย่างอ่อนวอน

ลูกชายนั่งคิดไปนาน แต่ก็พยายามหาทางออกที่ดีกว่านี้

“แม่ครับ อยู่บ้านพักคนชราก็ดีนะแม่จะได้ไม่เหงา ที่นั่นมีคนดูแล ดีกว่าอยู่ที่บ้านนะครับ หากเมียผมไปทำงาน เธอจะไม่มีเวลาดูแลแม่เลยนะครับ”

หลังจากที่เขาอาบน้ำเสร็จ ก็ออกมาทานบะหมี่ จากนั้นก็เข้าไปที่ห้องหนังสือ เขานั่งอยู่ที่หน้าต่าง ในใจเกิดความสับสนขัดแย้ง ไม่รู้จะตัดสินใจอย่างไรดี!

แม่ของเขาเป็นหย้ายตั้งแต่วัยสาว กล้ากลืนทนทุกข์เลี้ยงเขามาจนเติบโตใหญ่ อีกทั้งยังเสียให้เรียนยังต่างประเทศ
แต่แม่ไม่ได้ทำอะไรที่หาไปเป็นเบี้ยต่อรองให้เขาต้องเลี้ยงดู
กลับกันภรรยาผู้มาทีหลังกลับเรียกร้องให้เขาต้องรับผิดชอบ นี่เขาต้องส่งแม่ไปอยู่บ้านพักคนชราจริงหรือ?

“คนที่จะอยู่กับแกในช่วงบั้นปลายชีวิตคือเมียนะโว้ย ไม่ใช่แม่!” เพื่อนๆมักจะเตือนเขาอย่างนี้

“แม่ของเธอแก่แล้วนะ หากโชคดียังอยู่กับแกได้อีกหลายปี ทำไมไม่อาศัยเวลาที่เหลือของแม่แล้วก็กตัญญูปรนนิบัติท่านละ อย่ารอให้แกอยากกตัญญูแต่ไม่อยู่แล้ว
แล้วแกจะเสียใจ!” ญาติๆมักจะเตือนเขาว่าอย่างนี้

เขาไม่กล้าคิดอะไรต่อ กลัวว่าตนเองจะเปลี่ยนแปลงความตั้งใจ

เย็นแล้ว พระอาทิตย์กำลังจะลับขอบฟ้า เขานั่งเงียบๆคนเดียวด้วยจิตใจที่หดหู่

ณ บ้านพักคนชราที่แสนจะหิวหิวรอนอกชานเมือง เขาใช้เงินจำนวนมากเพื่อทดแทนความรู้สึกผิดต่อแม่ของเขา อย่างน้อยที่นี้ก็จะสะดวกสบาย

เมื่อเขาพวงแม่เข้าสู่ตัวอาคาร ที่วีจียักษ์กำลังฉายภาพยนตร์ล่ออยู่ แต่ไม่มีเสียงหัวเราะจากผู้ชมแม้แต่คนเดียว คนชราจำนวนหนึ่งที่สวมใส่เสื้อผ้าเหมือนกัน นั่งอยู่บนโซฟานั่งมองประตูทางเข้าด้วยสายตาอันเหม่อลอย หญิงชราคนหนึ่ง กำลังก้มตัวลงไปเก็บขนมที่ตกอยู่ที่พื้นขึ้นมาใส่ปาก

เขารู้ว่าแม่ชอบห้องที่สว่างโล่ง จึงเลือกห้องที่แสงพระอาทิตย์สามารถส่องเข้ามาได้ เมื่อมองออกไปนอกหน้าต่าง ไปไม่ถึงครึ่งชั่วโมงก็รู้สึกหงุดหงิดเป็นจำนวนมาก นางพยาบาลหลายคนกำลังเข็นรถเข็นที่มีคนชราหนึ่งอยู่ออกไปชมพระอาทิตย์ตกดิน รอบตัวเงียบสงัด ทำให้เขาสะท้อนวาทะในจิตใจ

แม้แสงพระอาทิตย์ยามลับขอบฟ้าจะงดงามสักเพียงใด นั่นก็หมายความว่าความมืดมิดยามค่ำคืนกำลังจะย่างกรายเข้ามาแทนที่ เขาถอนหายใจเบาๆ

“แม่ครับ ผม....ต้องไปแล้วนะ” ผู้เป็นแม่ทำได้เพียงแค่นพยักหน้า

ตอนที่เขาดินจากมา แม่ยังคงโบกมือลาด้วยสีหน้าอันเศร้าสร้อย อ้าปากพูดโดยไม่มีเสียงอยู่ตลอดเวลา เมื่อเขาหันมามอง จึงเห็นผมสีดำของแม่ เขานึกในใจ “แม่แก่แล้วจริงๆ”

อยู่ๆ ภาพในครั้งอดีตก็ผุดขึ้นในหัวแห่งความคิด ปีนั้นเขาอายุได้เพียงแค่6ขวบ แม่มีธุระต้องไปต่างจังหวัด จึงต้องพาเขาไปฝากไว้ที่บ้านคุณลุง

ตอนที่แม่จะออกจากบ้านไป เขารู้สึกกลัวมาก เอาแต่กอดขาแม่ไม่ยอมให้แม่ไป

“แม่จ๋าอย่าทิ้งหนูไป แม่จ๋าอย่าทิ้งหนูนะ!” สุดท้าย แม่ก็ไม่กล้าทิ้งเขาไปต่างจังหวัด

เขาริบก้าวเท้าเดินออกจากที่นี่ให้เร็วที่สุด เมื่อปิดประตูแล้วก็ไม่กล้าหันไปมองแม่อีก

เมื่อกลับถึงบ้าน เขาเห็นภรรยาและแม่ยาย กำลังเก็บเอาข้าวของของแม่โยนออกมานอกห้อง

ถ้วยรางวัลรูปคนยืนสูงประมาณ3ฟุตที่เขาชนะเลิศประกวดเรียงความ “แม่ของฉัน”

พจนานุกรมอังกฤษจีนที่แม่ซื้อให้เขาในวันเกิด ซึ่งเป็นของขวัญชิ้นแรกที่เขาได้รับจากแม่

ยังมียาหม่องน้ำที่แม่ต้องทาหาก่อนนอนทุกวันๆ

“หยุดเดี๋ยวนั้น! พวกคุณโยนของๆแม่ผมออกมาทำไม?” เขาถามออกไปด้วยความโมโหสุดขีด

“ขยะทั้งนั้น ถ้าไม่ทิ้ง แล้วฉันจะเอาของๆฉันวางไว้ตรงไหน?” แม่ยายพูดอย่างไม่สยบอารมณ์

“ใช่แล้ว คุณริบเอาเตียงเน่าๆของแม่คุณไปทิ้งได้แล้ว พรุ่งนี้ฉันจะซื้อเตียงใหม่ให้แม่ฉัน!”

รูปเก่าๆสมัยเขายังเด็กกองอยู่กับพื้น มันเป็นรูปที่แม่พาเขาไปเที่ยวสวนสัตว์และสวนสนุก

“นั่นมันเป็นสมบัติของแม่ผม ใครก็เอาไปทิ้งไม่ได้!”

“มันจะมากเกินไปแล้วนะ มาทำเสียงดังกับแม่ฉันได้ยังไง ขอโทษแม่ฉันเดี๋ยวนี!”

“ผมเลือกคุณก็ต้องรักแม่คุณด้วย แต่คุณแต่งงานเข้ามาอยู่บ้านผม ทำไมคุณรักแม่ผมไม่ได้?”

ห้องฟ้าอันมืดมิดหลังฝนตก หนาวสะท้านเขาไปถึงหัวใจ ห้องถนนที่ว่างเปล่าไร้รถรา บีเอ็มดับเบิลคันหนึ่งพุ่งไปข้างหน้าราวกับอยู่ในสนามแข่ง พร้อมกับเสียงสะท้อนให้ของชายคนหนึ่งซึ่งมุ่งไปทางบ้านพักคนชราในเมือง

จอตลอดเสร็จ เขารีบวิ่งขึ้นไปห้องพักของแม่ เมื่อเปิดประตูเข้าไป เขายืนมองแม่ด้วยความรู้สึกที่ไม่น่าให้อภัยตัวเอง แม่ของเขาก็มองหน้าใช้มือนวดที่ขาของตัวเอง เมื่อแม่ของเขาเงยหน้าขึ้นมองไปที่ประตู ก็เห็นลูกชายของตัวเองยืนอยู่ และในมือถือยาหม่องน้ำอยู่ และก็พูดออกมาด้วยเสียงอ่อนโยนว่า “แม่ลืมเอามาด้วย ดินะที่ลูกเอามาให้...”

เขาเดินไปหาแม่และคุกเข่าลงไป

“ดึกแล้วลูก แม่หาเองได้ พรุ่งนี้ลูกต้องไปทำงานแต่เช้า กลับไปเถอะ!”

เขานิ่งไปครู่หนึ่ง สุดท้ายก็กลืนน้ำตาไว้ไม่ได้
“แม่ครับ ผมขอโทษ แม่ยกโทษให้ผมนะ กลับบ้านเราเถอะ!”

#####

ลูกรัก ตอนที่เจ้ายังเด็ก แม่ใช้เวลาทั้งหมด ค่อยๆสอนให้เจ้าใช้ช้อนใช้ตะเกียบคีบอาหาร สอนเจ้าใส่รองเท้า สอนเจ้าก่ลัดกระดุม สอนเจ้าใส่เสื้อผ้า อาบน้ำให้เจ้า เช็ดอุจจาระปัสสาวะให้เจ้า

สิ่งเหล่านี้แม่ไม่เคยลืม

หากวันหนึ่ง แม่จำไม่ได้ หรือเริ่มพูดช้าลง ขอเวลาให้แม่สักหน่อย รอแม่ได้ไหม ให้แม่ได้คิด...บางครั้ง สิ่งที่แม่อยากจะพูดกับเจ้า แม่อาจจะพูดกับเจ้าไม่ได้อีกแล้ว

ลูกรัก ลูกจำได้ไหม แม่ต้องสอนเจ้าก็ร้อยครั้งให้เจ้าพูดว่าคำว่าแม่ได้!
แม่ดีใจมากแค่ไหนที่เจ้าเริ่มพูดเป็นประโยคได้?
แม่ต้องตอบคำถามของเจ้าก็ร้อยครั้ง กว่าเจ้าจะเข้าใจในสิ่งที่เจ้าสงสัย!

ดังนั้น หากวันหนึ่ง แม่ถามเจ้าซ้ำแล้วซ้ำอีกกับเรื่องเดิมๆ ขอให้เจ้ายำราญจะได้ไหม?

ตอนนี้แม่อาจก่ลัดกระดุมเสียไม่ได้ ยามกินข้าวอาจหกละเสี้ยว เจ้าอย่าเอ็ดแม่ได้ไหม? ขอให้เจ้าอดทนและอ่อนโยนกับแม่ ขอเพียงเจ้าอยู่ข้างๆแม่ แม่ก็รู้สึกอุ่นใจ

ลูกรัก วันนี้ขาของแม่เริ่มอ่อนแรง ยืนได้ไม่ค่อยนาน เดินเหินลำบาก ขอให้ลูกจับมือและพยุงแม่ไว้ เดินเป็นเพื่อนแม่จนวันที่แม่สิ้นใจ เหมือนวันที่เจ้าคลอดมา แม่ก็พยุงเจ้าเดินอย่างนี้เหมือนกัน ! คัดมาจาก: https://www.facebook.com/permalink.php?story_fbid=860177240662744&id=100000114280007

บันทึกนี้เขียนที่ GotoKnow โดย โสภณ เปียสนิท